

Scénář reportáže o Miroslavu Holubovi

ZŠ Dr. Fr. Lad. Riegra Semily

Miroslav Holub je známý semilský lékař, který se celý život věnuje rehabilitaci. Do semilské nemocnice nastoupil v roce 1978, tedy v době komunismu. Nejvíce se přátelil s Jardou Janatou, který byl velký antikomunista, takže byl kvůli němu v hledáčku estébáků a často „kádrován“.

„Měl jsem celý život rovnou páteř. Jo, nikdy jsem se nikomu nepoddal a vždycky jsem si hájil jenom a jenom svoje názory a nedal jsem se ovlivnit komunistama. Přestože můj strýc byl voják, dělal na generálním štábu v Praze a on říkal, když jsem doštudoval. Hele když chceš něčeho dosáhnout, jestli chceš nějaký post a nějakou kariéru, musíš vstoupit do strany. Já budu dělníkem medicíny, ale do žádný partaje prostě nepůjdu.“

V roce 1989 se častěji objevovaly signály, že se začíná něco dít a komunistům zvoní hrana.

„17. listopadu jsme měli krajský rehabilitační seminář v Hradci a krajská šéfka se mě ptala, prosím tě, jak to vidíš. A já jí povídám – komunisti tu budou jen do prvního. A večír to bouchlo.“

Měl dobrý odhad a zhruba 14 dní po událostech v Praze, se revoluce dostala i k nám do Semil. Doktor Holub byl přímo v centru dění. Byl zakládajícím členem Občanského fóra v Semilech, při projevech hovořil i na Riegrově náměstí. Radost z revoluce byla celospolečensky velká.

„No to bylo tak obrovský nadšení. Lidi byli prostě ochotní udělat cokoliv. Protože prostě to se nedá popsat.“

Vzhledem k tomu, že celý svůj profesní život do revoluce strávil v semilské nemocnici, tak bylo logické, že se angažoval v porevolučním dění hlavně tam. Začal si sice hned budovat soukromou praxi, ale zároveň se stal ředitelem Okresní ústavu národního zdraví a po jeho rozpadu ředitelem semilské nemocnice.

„Takže já jsem měl podmínku, že v pondělí jsem dělal ředitele OÚNZu. To jsem tam byl od rána do večera. Každý den jsem tam chodil na oběd a vždycky v rámci těch dvou hodin toho obědu jsem si je zval vždycky k tomu obědu a diskutovali jsme se. Něco jsem podepisoval a mezitím jsem ordinoval.“

Nástup do tak zodpovědné funkce po revoluci nebyl jednoduchý. Bylo potřeba udělat v nemocnici velké personální změny.

„Tenkrát bylo společensky nepřijatelný, aby ředitel nebo hlavní sestra komunisti byli dál ve funkci. To prostě nešlo. A přesto že jsem věděl, že to jsou schopný lidi, který byli schopní zastávat tu funkci dál, tak to prostě nešlo. Hlavní sestra skončila, ředitel skončil...“

Při výběrových řízeních na nové primáře se řídil ale i rozumem. Rozhodovala hlavně profesní stránka člověka. Proto svou funkci potvrdili i lékaři, kteří sice ve straně byli, ale ve svých oborech to byli skuteční odborníci.

V čele nemocnice zůstal až do roku 1997 a po odchodu z nemocnice se věnuje naplno své soukromé praxi.